

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.301 van 25 november 2014
in de zaak A. 207.457/XIV-35.762**

In zake : Gabriel DEPAUW
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Leo Bouteligier
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Louizastraat 32, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bernard Derveaux
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Verenigingstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 december 2012, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 25 oktober 2012
“betreffende de verwerping van het beroep tegen de beslissing van de gouverneur
van Antwerpen dd. 03.10.2011”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een
verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Natalie Van Dyck, die *loco* advocaat Leo Bouteligier verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van vergunningen verleend tot het voorhanden hebben van twee vergunningsplichtige vuurwapens, waaronder een revolver, merk Smith & Wesson kaliber .38 Smith & Wesson Special.

3.2. Op 29 juni 2011 is verzoeker het slachtoffer van een inbraak bij nacht in zijn zaak. Daarbij doet zich een schietincident voor waarbij één van de inbrekers gewond raakt. Verzoeker verklaart bij het verhoor door de federale gerechtelijke politie Antwerpen op 29 juni 2011 om 6u41:

“Vannacht met het onweer hoorde ik lawaai of gedonder. Mijn vrouw vroeg aan mij of ik dat ook hoorde. Ik zei ja, ik nam mijn kamerjas en stak mijn revolver op

zak. Ik hoorde dat het alarm een voorafgaand signaal maakte. Op het eerste moment dacht ik dat het door de donder kwam.

Toen ik de deur opendeed van mijn optiekzaak, zag ik twee personen, 1 persoon was bezig in de winkel, de andere persoon stond dicht bij mij in de winkel en ik zag dat hij links van hem iets wou pakken op het moment dat hij mij zag. Op dat moment heb ik geschoten met mijn revolver. De persoon was gevallen, de andere stond daar met een houding van 'niets doen, niets doen'. Intussen was het alarm aan het afgaan. Ik riep naar mijn vrouw dat ze de 100 moest bellen. De andere man heeft er lange tijd gestaan. Ik heb dan het alarm afgezet en op dat moment is de andere gaan lopen. Ik hoorde gegil en geroep van een aantal vrouwen. Ik denk dat er vrouwen in hun vluchtvoertuig hebben gezeten.

Het wapen waarmee ik geschoten heb, betreft een revolver Smith & Wesson 38 Special. Ik heb daar een vergunning voor.

Het wapen lag sedert vorig jaar, sedert een vroegere inbraak, geladen onder mijn bed.

Op uw vraag hoe ik naar beneden ben gegaan, kan ik zeggen dat ik het wapen in mijn rechterkamerjask zak heb gestoken. Volgens mij zat het wapen, op het moment dat ik in mijn winkel binnenkwam, nog altijd in mijn kamerjas. Ik had het op dat moment niet in mijn handen.

Ik denk dat de verdachten de eerste seconden mij niet gezien hebben. Dan heeft de man die het dichtst bij mij stond, mij gezien. We keken in elkaars gezicht en dan maakte hij een grijpbeweging naar links. Hij stond dichtbij, ik schat op ongeveer op een meter afstand. Ik heb dan mijn wapen genomen in een flits en heb geschoten. Het schot is reflexmatig afgegaan, ik had geen tijd om te richten.

Ik weet niet of er iets geroepen werd door ons beiden vooraleer het schot is afgegaan.

De tweede man stond na het schot te knikken van 'niet doen, niet doen'. Ik vroeg aan mijn vrouw om de dienst 100 te bellen maar aangezien zij mij niet goed verstond, heb ik uiteindelijk beslist om het alarm af te zetten. Het idee was om de tweede man daar te houden tot de politie kwam. Ik zag dan het slachtoffer liggen met al dat bloed. Ik heb dan de revolver, denk ik, op zak gestoken om mijn alarm af te zetten en toen is de tweede man gaan lopen.

Nadat de tweede man was gaan lopen, stonden de buurvrouwen en een overbuurman aan de winkel. Ik heb de deur open gemaakt voor hen. Ik heb dan gevraagd of er iemand de dienst 100 had gebeld, toen ze ontkennend antwoordden, heb ik gezegd dat ze dat direct moesten doen.

Op uw vraag waarom ik geschoten heb, kan ik zeggen dat ik dacht dat die persoon iets wou nemen. De persoon is ook dichtbij gekomen en greep naar iets aan zijn linkerkant. Ik weet niet wat. Door deze actie voelde ik mij bedreigd. Ik heb maar 1 keer geschoten.

[...].”

3.3. Op 3 oktober 2011 beslist de gouverneur van de provincie Antwerpen om de wapenvergunningen van verzoeker te schorsen voor de duur van één jaar.

Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de minister van Justitie.

3.4. Op vordering van het openbaar ministerie dat overwoog dat “de feiten der tenlastelegging noch een misdaad, noch een wanbedrijf opleveren ingevolge toepassing van artikel 416 en 417 Strafwetboek”, verklaart de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 17 november 2011, dat er geen reden is tot vervolging van verzoeker “wegens de tenlastelegging in de vorenstaande vordering omschreven”, zijnde “te Antwerpen, op 29 juni 2011, gepoogd te hebben, opzettelijk met het oogmerk om te doden, [N.D.] te doden, het voornemen om deze misdaad te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaken, en alleen tengevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist”.

3.5. Op 25 oktober 2012 beslist de minister van Justitie het volgende:

“[...]”

Zoals reeds aangehaald kan de bevoegde gouverneur in het belang van de openbare orde en veiligheid een vergunning en/of het recht om een vuurwapen voorhanden te hebben beperken, schorsen of intrekken.

Of er al dan niet gevaar dreigt voor de openbare orde en veiligheid moet worden aangetoond aan de hand concrete elementen. Bovendien moet rekening gehouden worden met het principe van de proportionaliteit; zo moeten de aangehaalde elementen voldoende ernstig zijn om een beperking, schorsing of intrekking van een vergunning te rechtvaardigen.

Overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient elke overheidsbeslissing met individuele strekking zowel materieel als formeel gemotiveerd te worden. Art. 3 van voornoemde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing. Bovendien moeten de motieven die in de beslissing worden vermeld afdoende zijn.

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Er werd vastgesteld dat u inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving. Meer bepaald heeft u inbreuken gepleegd op volgende regelgeving:

1. het koninklijk besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie. Hoofdstuk 3 van voornoemd K.B. betreft de te nemen veiligheidsvoorschriften inzake het bewaren van vuurwapens door particulieren, en is in werking getreden op 25 april 2009. Met andere woorden, sedert 25 april 2009 dient elke wapenbezitter zijn wapens conform art. 11 van het K.B. van 24 april 1997 te bewaren.

In art. 11, § 2 van dit K. B. wordt gesteld dat volgende veiligheidsmaat-

regelen altijd genomen moeten worden:

1° de wapens zijn ongeladen;

2° de wapens en de munitie worden steeds buiten het bereik van kinderen bewaard;

3° de wapens en de munitie zijn niet ogenblikkelijk samen toegankelijk;

4° de wapens en de munitie worden bewaard op een plaats die geen uiterlijk kenteken draagt dat er zich een wapen of munitie bevindt;

5° Het is verboden langer dan noodzakelijk werktuigen die een inbraak kunnen vergemakkelijken achter te laten in de nabijheid van de plaatsen waar wapens worden bewaard.

Er wordt één uitzondering voorzien, met name wanneer men beschikt over een vergunning welke werd toegekend met als wettige reden persoonlijke verdediging. Enkel in dat geval mag men een vuurwapen geladen bewaren. De bedoelde feiten hebben zich voorgedaan op 29 juni 2011, en het voornoemde K.B. was ruim twee jaar in werking. Er kan dus worden besloten dat voornoemde regelgeving wel degelijk van toepassing was, en u uw wapens in overstemming met deze regels diende te bewaren.

Uit het dossier is gebleken dat de gouverneur van Antwerpen u op 20 juni 2008 een vergunning heeft toegekend tot het voorhanden hebben van een revolver, merk Smith & Wesson, kaliber .38 Smith & Wesson Special, serienummer [...], met als wettige reden het sportief en recreatief schieten. De uitzondering was dus niet van toepassing waardoor u hoe dan ook uw wapen niet geladen mocht bewaren.

2. art. 2 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet. Hierin wordt gesteld dat de wettige reden sportief en recreatief schieten kan worden aangenomen na het voorleggen van een geldige sportschutterslicentie of schriftelijke bewijzen van vroegere deelname aan dergelijke aan dergelijke activiteiten, en dat het wapen uitsluitend voor deze reden (sportief en recreatief schieten) of de deelname aan een historische, folkloristische, culturele of wetenschappelijke activiteit mag worden gebruikt. U heeft uw wapen aangewend met een andere finaliteit dan deze waarvoor u de vergunning had verkregen. Dit blijkt uit het feit dat u het wapen geladen onder uw bed bewaarde, en u dus de intentie had om dit wapen te gebruiken voor uw persoonlijke verdediging.

U werd voor deze feiten niet vervolgd of veroordeeld. Het louter feit dat de procureur des Konings niet is overgegaan tot vervolging, betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Zo is het perfect mogelijk dat de procureur des Konings in het kader van een eventuele strafrechtelijke vervolging van mening is dat vervolging niet opportuun is; doch anderzijds oordeelt dat met betrekking tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dergelijke feiten wel een probleem vormen. Deze zienswijze blijkt duidelijk uit het ongunstig advies dat de procureur des Konings te Antwerpen heeft gegeven met betrekking tot uw wapenbezit. Bovendien heeft ook de Raad van State [...] uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, ook rekening gehouden mag worden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

De feiten die zich hebben afgespeeld op 29 juni 2011 hebben aangetoond dat u onzorgvuldig, onvoorzichtig en onverantwoord met uw wapens omgaat. Eerst en vooral kan gekeken worden naar de wijze waarop u uw vuurwapen heeft bewaard. Vuurwapens moeten te allen tijde veilig worden opgeborgen, en horen dus niet thuis onder een bed, en al zeker niet wanneer het een geladen wapen betreft.

Verder is ook gebleken dat u het gevaar zelf bent gaan opzoeken door op inspectieronde te trekken nog voor het alarmsignaal was afgegaan. Er was nog altijd de mogelijkheid dat de inbrekers bij het horen van het alarm de benen hadden genomen, waardoor fysiek geweld vermeden had kunnen worden. Bovendien wist u niet hoeveel inbrekers er waren, en of zij al dan niet wapens droegen. In de veronderstelling dat ook de inbrekers gewapend waren geweest, was het mogelijks tot een vuurgevecht gekomen met nog veel ergere gevolgen.

Bij nalezing van uw verklaring is niet alleen gebleken dat u het wapen geladen heeft bewaard onder uw bed en heeft aangewend in het kader van een inbraak, doch ook dat het schot reflexmatig is afgegaan, en u niet de tijd had om te richten. Dit toont eveneens aan dat het hebben en gebruiken van een wapen om zichzelf te verdedigen niet zonder gevaar is, en zelfs aanleiding kan geven tot een nog groter gevaar.

Tot slot een inbreuk op de wapenwetgeving is opgenomen in art. 5, §4, 2°, a) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. Rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens voornoemde inbreuken, kan worden aangenomen dat wanneer het vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, ook voldoende ernstig is om over te gaan tot de intrekking van de vergunningen/recht om vuurwapens voorhanden te houden.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de Raad van State [...]).

Consultatie van het strafregister heeft aangetoond dat u beschikt over een blanco strafregister. Het feit dat u een blanco strafregister heeft, doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de lokale politie, die werden bevestigd door de procureur des Konings. Uit deze vaststellingen blijken immers feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van een wapen in uw hoofde de openbare orde kan verstoren, ook al hebben ze niet tot een strafrechtelijke veroordeling geleid.

Opdat een vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken is het immers niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende (cf. rechtspraak van de Raad van State, [...]).

CONCLUSIE:

Op basis van de hierboven vernoemde feiten kan worden besloten dat u op een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met uw wapens, hetgeen de kans op ongelukken alleen maar doet toenemen. Eén van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens is net het beschermen van de samenleving en het aantal ongelukken met vuurwapens te verminderen.

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve worden uw vergunningen/recht om volgende vuurwapens en de bijhorende munitie voorhanden te houden ingetrokken:

- pistool, merk FN, kaliber .22 R, serienummer [...];
- revolver, merk Smith & Wesson, kaliber .38 Smith & Wesson Special, serienummer [...].”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Wat de schending betreft van de materiële motiveringsplicht doet hij gelden dat de motivering is gebaseerd op onjuiste feitelijke elementen. Wat het argument betreft dat hij zijn wapens niet bewaarde overeenkomstig de wettelijke voorschriften en dat hij zijn wapen aanwendde met een andere finaliteit dan deze waarvoor zij vergund waren, voert hij aan dat hij zijn wedstrijd pistool steeds bewaart zoals een wapen met het oog op de sportbeoefening dient te worden bewaard. Wat zijn revolver Smith & Wesson, kaliber .38, betreft – waarvan verzoeker betoogt dat het niet geschikt is voor de schietstand – stelt verzoeker dat het is vergund sinds 4 januari 1984 en dat hij zich heeft gedragen “conform de maatregelen voorzien in het model 12 en zoals door hem ondertekend op 8 augustus 2008”. Hij besluit dat hij geen inbreuken heeft gepleegd inzake de bewaring van vuurverweerwapens en dat hij geenszins het wapen heeft aangewend voor een andere finaliteit dan waarvoor het werd vergund. Integendeel, betoogt hij, onmiddellijk na de vaststellingen werd reeds geoordeeld dat hij uit wettige verdediging handelde met een verweerwapen. De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen oordeelde, op vordering van het openbaar ministerie, dat hij het “verweerwapen” Smith & Wesson heeft aangewend in omstandigheden die niet als onwettig werden beschouwd en stelde hem buiten vervolging.

Verzoeker betwist ook de overweging dat er problemen bestaan inzake zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in zijn hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Hij betwist dat de feiten die zich voordeden op 29 juni 2011, op zich al zouden aantonen dat hij onzorgvuldig, onvoorzichtig en onverantwoord met wapens omgaat. Hij stelt dat deze motivering zeer eenzijdig, onjuist en onvolledig werd opgebouwd, waarbij ook een aantal elementen uit het dossier volstrekt buiten beschouwing worden gelaten. Volgens verzoeker wordt de “voorgehouden lichtzinnigheid in hoofde van [hem] duidelijk tegengesproken [door] het feit dat hij sinds 1984 een machtiging heeft om een vuurverweerwapen te dragen en dat er zich in de jaren nadien niet het minste incident heeft voorgedaan”. Hij wijst er ook op dat hij “geenszins negatief bekend staat bij de politiediensten”. Slechts ingevolge de diefstal met braak in zijn handelszaak in juni 2011 heeft hij met het vergunde vuurverweerwapen gevuurd ten einde zich te verweren, wat het eerste schietincident is sinds 1984. De argumentatie dat verzoeker zelf het gevaar heeft opgezocht door op inspectieronde te trekken en dat hij een impulsieve reactie zou hebben gehad om op de inbreker te schieten, weerlegt verzoeker door de verwijzing naar en aanhaling van zijn verklaring die hij aflegde naar aanleiding van het schietincident. Voorts stelt hij dat de gang van zaken beschreven in die verklaring bevestigd werd door de wapendeskundige die ter plaatse werd geroepen door de onderzoeksrechter bij de reconstructie van de feiten en dat om die reden onmiddellijk na de vaststellingen door de onderzoeksrechter werd geoordeeld dat hij handelde uit wettige verdediging, hetgeen nadien nog bevestigd werd door de buitenvervolginstelling van de raadkamer. Voorts is de motivering dat het wapen thuis onder een bed werd bewaard, louter suggestief.

5. In haar memorie van antwoord merkt de verwerende partij op dat het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, voldoende is om een vergunning te kunnen intrekken. Een strafrechtelijke veroordeling of een daadwerkelijke verstoring van de openbare orde is daarbij niet

vereist. Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat betrokkene betekent voor de openbare orde, beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De verwerende partij betwist dat verzoeker over een geldige vergunning voor een verweerwapen zou beschikken en die zou mogen gebruiken voor zelfverdediging. Oude vergunningen, afgeleverd vóór de Wapenwet, zijn immers niet meer geldig zodat verzoekers wapens thans slechts vergund zijn voor sportief en recreatief schieten. Voor de verwerende partij staat het vast dat verzoeker zijn wapen heeft gebruikt voor een totaal andere handeling dan het sportief en recreatief schieten en dat verzoeker de bewaringsvoorschriften voor wapens voor sportief en recreatief schieten niet heeft gevolgd.

Het feit dat verzoeker door de raadkamer buiten vervolging werd gesteld voor poging tot doodslag, neemt voor de verwerende partij niet weg dat verzoeker daden heeft gesteld die niet in overeenstemming waren met het vergunde gebruik van zijn wapen. De bestreden beslissing berust volgens de verwerende partij op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. In de bestreden beslissing wordt de ernst van die feiten benadrukt wat de verwerende partij detailleert aan de hand van uittreksels uit de bestreden beslissing. De verwerende partij betoogt dat het vaststaat dat verzoeker zijn wapen niet in overeenstemming met de vergunning gebruikt, het opslaat in strijd met de bewaringsvoorschriften en blijkt geeft van impulsief en onbeheerst gedrag. Bovendien blijkt verzoeker zulks ook niet te beseffen. De verwerende partij wijst er op dat indien verzoeker voor deze feiten, inbreuken op de wapenwetgeving, was vervolgd en veroordeeld, hij volgens de wetgever niet meer waardig zou zijn bevonden om wapenvergunningen te bezitten. De verwerende partij acht het dan ook volstrekt niet onredelijk dat op basis van deze elementen wordt besloten dat verder wapenbezit de openbare orde en veiligheid in het gedrang kan brengen, zodat het redelijkheids- noch het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden.

6. In de laatste memorie voegt de verwerende partij aan het voorgaande toe dat de bestreden beslissing niet in de eerste plaats is gegrond op het feit dat verzoeker zijn wapen gebruikte tegenover inbrekers, maar vooral dat hij het gepast oordeelde om het bij zich te dragen zonder daartoe vergund te zijn, terwijl op dat ogenblik er geen aanwijzing was dat verzoeker, de zijnen of zijn goederen in gevaar waren. Op het ogenblik dat verzoeker zijn revolver bij zich stak terwijl hij niet de bedoeling had hem te gebruiken, was de gevaarsituatie hem niet bekend. Hij koos voor de confrontatie. De in de bestreden beslissing in aanmerking genomen argumenten staan niet in tegenspraak tot de beslissing van de raadkamer om verzoeker niet te vervolgen. Het gaat in de eerste plaats om omstandigheden waarin verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om een schot af te vuren. Aldus werd door de eigen gedragingen van verzoeker een gevaarsituatie gecreëerd die als een afzonderlijke handeling moet worden aanzien, los van de eigenlijke inbraak. Dat verzoeker niet in verdenking werd gesteld, vervolgd of veroordeeld voor inbreken op de wapenwetgeving en ook al werd hij buiten vervolging gesteld wegens poging tot doodslag, belet zulks niet dat hij feitelijke daden stelde die niet in overeenstemming waren met het vergunde gebruik van zijn wapen.

Beoordeling

7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

8. De formele motivering van de bestreden beslissing is reeds weergegeven (*supra*, punt 3.5.). Hieruit blijkt dat “op basis van de hierboven vernoemde feiten kan worden besloten dat [verzoeker] op onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met [zijn] wapens.”. Uit de weergegeven motieven blijkt dat deze “vernoemde feiten” van tweeërlei aard zijn: enerzijds worden verzoeker inbreuken op de wapenwetgeving ten laste gelegd en anderzijds steunt de beslissing op de vaststelling dat “de feiten die zich hebben afgespeeld op 29 juni 2011 hebben aangetoond dat [verzoeker] onzorgvuldig, onvoorzichtig en onverantwoord met [zijn] wapens omgaat”.

9. Wat het eerste feit betreft, blijkt uit de formele motivering dat aan verzoeker ten laste wordt gelegd, het feit dat verzoeker zijn geladen revolver Smith & Wesson onder zijn bed heeft bewaard. Dit vormt een inbreuk op artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 ‘tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie’ (hierna: het koninklijk besluit van 24 april 1997). Bovendien zou volgens de bestreden beslissing hieruit verzoekers intentie blijken om het wapen te gebruiken voor zijn persoonlijke verdediging, terwijl het wapen slechts vergund was voor sportief en recreatief schieten.

Artikel 48, tweede lid, van de Wapenwet luidt:

“De vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven of gewijzigd met de inning van rechten en retributies krachtens de wet bedoeld in artikel 47, sedert meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van deze bepaling, zijn vervallen indien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 is aangevraagd bij de bevoegde overheid.”

Deze bepaling is in werking getreden op 9 juni 2006 (art. 49 van de Wapenwet).

Artikel 11, § 2, van het koninklijk besluit van 24 april 1997, zoals dit op 25 april 2009 in werking is getreden, bepaalt:

“Art. 11. § 2. De volgende veiligheidsmaatregelen worden altijd genomen:

- 1° de wapens zijn ongeladen;
- 2° de wapens en de munitie worden steeds buiten het bereik van kinderen bewaard;
- 3° de wapens en de munitie zijn niet ogenblikkelijk samen toegankelijk;
- 4° de wapens en de munitie worden bewaard op een plaats die geen uiterlijk kenteken draagt dat er zich een wapen of munitie bevindt;
- 5° het is verboden langer dan noodzakelijk werktuigen die een inbraak kunnen vergemakkelijken achter te laten in de nabijheid van de plaatsen waar wapens worden bewaard.

Het 1° is niet van toepassing op de wapens die werden vergund krachtens artikel 11, § 3, 9°, d), van de Wapenwet.”

Uit deze bepaling volgt dat een vergunningsplichtig wapen alleen geladen mag worden bewaard als voor dat wapen een vergunning tot het voorhanden hebben werd verleend met als wettige reden “de persoonlijke verdediging van personen die een objectief en groot risico lopen en die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit groot risico in grote mate beperkt en hen kan beschermen”, zoals bepaald in artikel 11, § 3, 9°, d), van de Wapenwet.

Verzoeker legt geen vergunning voor waarbij hem toelating is verleend om het vergunningsplichtig vuurwapen Smith & Wesson voorhanden te hebben voor zijn “persoonlijke verdediging” in de zin van artikel 11, § 3, 9°, d), van de Wapenwet. Hij voert weliswaar aan dat hij dit vuurwapen voor zijn persoonlijke verdediging mocht bezitten aangezien hem op 4 januari 1984 een machtiging was verleend om dit wapen als verweervuurwapen aan te kopen en dat hij zich conform de voor die vergunning geldende maatregelen heeft gedragen, doch deze (oude) vergunning is op grond van het hiervoor aangehaalde artikel 48, tweede lid, van de Wapenwet vervallen.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet feitelijk onjuist gemotiveerd in de mate dat daarin is gesteld dat verzoeker een inbreuk beging op de wapenwetgeving door het vergunningsplichtig vuurwapen Smith & Wesson om reden van persoonlijke verdediging geladen onder zijn bed te bewaren.

10. Wat het tweede in aanmerking genomen feit betreft, blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing, dat aan verzoeker ten laste wordt gelegd het feit dat hij op 29 juni 2011 zelf het gevaar heeft opgezocht “door op inspectieronde te trekken nog voor het alarmsignaal was afgegaan”. De verwerende partij gaat er luidens de weergegeven motieven, hierbij van uit dat er “nog altijd de mogelijkheid [was] dat de inbrekers bij het horen van het alarm de benen hadden genomen, waardoor fysiek geweld vermeden had kunnen worden”. Er wordt in de bestreden beslissing ter adstructie van dit standpunt tevens verwezen naar de verklaring die verzoeker heeft afgelegd na het schietincident en waarin hij onder meer heeft vermeld dat het schot reflexmatig is afgegaan en hij geen tijd had om te richten.

Centraal staat derhalve het gedrag van verzoeker naar aanleiding van een inbraak bij nacht, die plaatsvond op 29 juni 2011 en die leidde tot een schietincident. Los van de vraag of de in de bestreden beslissing beschreven gang van zaken op het ogenblik van het schietincident wel degelijk steun vindt in verzoekers verklaring aan de politie na dit schietincident – met verzoeker kan alvast worden vastgesteld dat uit het hiervoor weergegeven uittreksel (zie *supra*, punt 3.2.) uit het eerste verhoor door de federale gerechtelijke politie Antwerpen op 29 juni 2011 om 6u41, blijkt dat verzoeker verklaarde dat het alarm een voorafgaand signaal maakte en dat hij op het eerste moment dacht dat het door de donder kwam en dat hij zijn wapen in zijn rechterkamerjas had gestoken bij het naar beneden gaan – moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in haar voorstelling van de op 29 juni 2011 gebeurde feiten er van uitgaat dat verzoeker medeverantwoordelijk is voor het schietincident. Verzoeker wijst er evenwel terecht op dat hij bij dit schietincident handelde uit wettige verdediging, wat niet wordt betwist door de verwerende partij. Overigens blijkt uit de door verzoeker overgelegde stukken dat de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, op vordering van het openbaar ministerie dat overwoog dat “de feiten der tenlastelegging noch een misdaad, noch een wanbedrijf opleveren ingevolge toepassing van artikel 416 en 417 Strafwetboek”, op 17 november 2011 verklaarde dat er geen reden is tot vervolging van verzoeker.

De wijze waarop verzoeker het wapen bij de nachtelijke inbraak op 29 juni 2011 heeft gehanteerd, moet aldus worden gekaderd in dit wettelijk vermoeden van de ogenblikkelijke noodzaak van wettige verdediging zoals bepaald in de artikelen 416 en 417 van het strafwetboek. Aan verzoeker kan niet worden verweten dat hij, binnen de grenzen bepaald in artikel 417 van het strafwetboek, een nachtelijke inbraak heeft willen afweren en daarbij, gelet op het in artikel 416 van hetzelfde wetboek bepaalde vermoeden van de ogenblikkelijke noodzaak van de wettige verdediging, van zijn vuurwapen heeft gebruik gemaakt. De omstandigheid dat dit wapen niet vergund was voor “persoonlijke verdediging”, doet geen afbreuk aan het feit dat hij dit wapen, zoals overigens elk daartoe dienstig voorwerp, mocht aanwenden om zich tegen een aantasting van zijn integriteit te verweren.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat “de feiten die zich hebben afgespeeld op 29 juni 2011 hebben aangetoond dat [verzoeker] onzorgvuldig, onvoorzichtig en onverantwoord met [zijn] wapens omgaat”. Terecht stelt verzoeker aldus dat de bestreden beslissing is gebaseerd op onjuiste feitelijke elementen.

11. Aangezien de bestreden beslissing steunt op twee motieven waarvan niet kan worden uitgemaakt welk ervan determinerend is, leidt de onwettigheid van één ervan tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

12. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 25 oktober 2012 “betreffende de verwerping van het beroep tegen de beslissing van de gouverneur van Antwerpen dd. 03.10.2011.”

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques